

عنوان مقاله:

دوری مکانی مراکز آموزش عالی کشاورزی و منابع طبیعی از مراکز اصلی آموزشی: چالش ها و راهبردها

محل انتشار:

دوفصلنامه علوم ترویج و آموزش کشاورزی، دوره 13، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

فرشاد مجیدی - دانش آموخته کارشناسی ارشد ترویج و آموزش کشاورزی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه تربیت مدرس

مسعود بیژنی - استادیار ترویج و آموزش کشاورزی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

بسیاری از مراکز آموزش عالی کشاورزی و منابع طبیعی، به دلیل نیاز به زمین های کشاورزی، گلخانه ها و آزمایشگاه ها، در خارج از شهر و دور از محدوده ی مراکز اصلی خود (دانشگاه های وابسته) واقع شده اند. این امر، علی رغم برخورداری از برخی مزایای فوق، سبب عدم رضایت و به تبع آن، کاهش رغبت و تمایل برای انتخاب، کار و فعالیت در این مراکز از جانب اعضای هیات علمی، کارکنان و دانشجویان است. از این رو، هدف پژوهش حاضر بر تحلیل راهبردی دوری مکانی مراکز آموزش عالی کشاورزی و منابع طبیعی از مراکز اصلی آموزشی قرار گرفت. این پژوهش، از نظر نوع تحقیق، از نوع کاربردی، از نظر پارادایم تحقیق، از نوع کیفی و از نظر روش تحقیق، توصیفی است که با استفاده از فن دلفی کلاسیک انجام گرفت. نمونه مورد مطالعه که به صورت هدفمند انتخاب شد، آن دسته از اعضای هیات علمی و دانشجویان دکتری کشاورزی و منابع طبیعی بودند که با مقوله دوری مکانی از مراکز اصلی دانشگاهی درگیر هستند. مهم ترین نقاط قوت، ضعف، فرصت ها و تهدیدهای دوری مکانی از دیدگاه پاسخگویان شناخته شدند و در انتها میانگین امتیازات هر چهار بخش، با تحلیل ماتریس SWOT محاسبه شد. یافته ها نشان داد که نقطه برآیند حاصل از تحلیل ماتریس SWOT در ناحیه WT (راهبرد تدافعی) قرار دارد. بر این اساس، بهتر است ساخت و احداث این مراکز در خارج از دانشگاه اصلی، متوقف شود و برای مراکز دور از دانشگاه های اصلی موجود نیز می باید تدابیر لازم جهت مرتفع نمودن نقاط ضعف و تهدید های موجود به کار گرفته شود.

کلمات کلیدی:

دوری مکانی، مراکز آموزش عالی کشاورزی و منابع طبیعی، SWOT، فن دلفی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/966157>

